

Nguyễn Thế Duyên

Ngoại tình

Ánh nền lung linh, hương hoa thoang thoảng, tiếng nhạc của một điệu van cất lên nhẹ nhẹ và chàng trai lịch lãm kéo ghế mời tôi ngồi

-Chúc mừng em nhân ngày sinh thứ hai sáu của mình

Tất cả làm tôi ngây ngất. Chàng rót rượu ra ly. Màu rượu đỏ thắm, sóng sánh được ánh nền chiếu vào và từ đáy hắt lên một thứ ánh sáng mờ ảo mà có mỗi một mình tôi nhìn thấy. Thứ ánh sáng của sự thỏa mãn. Thế này mới là cuộc đời, thế này mới là sống chứ. Tôi muốn dang tay kêu to cho tất cả những cô gái có nhan sắc như tôi nghe được.

-Các em ơi đừng có lãng phí tuổi thanh xuân của mình. Đừng có lãng phí nhan sắc của mình. Hãy yêu đi! Hãy hưởng thụ đi khi chúng ta còn có thể.

Chúng tôi cạn chén. Hơi rượu bốc bừng lên mặt. Tôi nhìn sang chàng và bắt gặp ánh mắt đắm đuối đến ngây dại của chàng. Gặp ánh mắt ấy, người tôi như bị thôi miên. Một cảm xúc không thể diễn tả bằng lời dâng trào trong tôi. Cảm xúc ấy tôi đã gặp trong đời nhưng nó đã chết từ lâu lắm rồi. Từ khi tôi đi lấy chồng.

Tình yêu và nỗi si mê ! Trời ơi sống trong cái cảm xúc ấy mới tuyệt vời làm

sao. Con người bỗng nhẹ bỗng bay bỗng. Thời gian dừng lại. Vũ trụ tan biến chỉ còn hai người với ánh nến lung linh.

-Chúc em luôn trẻ đẹp như đóa hồng này

Chàng rút một bông hồng nhỏ trong bình hoa đặt ở trên bàn gài vào ngực áo tôi. Bàn tay chàng cố tình chạm nhẹ vào bầu vú. Một cái cố tình không che dấu. Chàng muốn tôi hiểu và tôi đã hiểu. Chàng chìa tay ra cho tôi

-Anh mời em nhảy một bài

Tôi đứng lên, choàng tay qua vai chàng. Tay chàng riết chặt lấy eo tôi. Mùi nước hoa đất tiền của Pháp thoang thoảng, tiếng nhạc êm dịu. Tôi lướt đi trong sóng nhạc. Cả người tôi bay lên trong tiếng chàng thì thầm xa xăm

-Em lộng lẫy biết bao.

Bước nhảy của tôi chợt vấp. Người tôi chao nghiêng. Tôi gục ngã vào vòng tay của chàng.

Mười một giờ rưỡi đêm tôi về đến nhà. Con bé vẫn thức chờ tôi. Nghe tiếng chuông nó chạy vội ra mở cửa

-Mẹ!—Nó reo to và nhảy bổ lại ôm chầm lấy tôi---sao mãi tận bây giờ mẹ mới về. Hai bố con con đợi mẹ mãi.

Nghe cái giọng ngây thơ đầy mong đợi của nó trong lòng tôi thoáng một chút gợn nhưng rồi nó lập tức tan biến. Tôi bế bổng con bé lên, lấy ra một con búp bê của tây mà Jôn đã gửi tôi về cho con bé

-Chú...—Suýt nữa thì tôi buột mồm nói “Chú Jôn gửi cho con” may mà tôi đã gìm lại kịp—Đây mẹ đèn cho con

-Em búp bê xinh quá

Con bé ôm ngay lấy con búp bê reo lên

Hai mẹ con vào trong nhà. Trên cái bàn ở giữa nhà, một cái bánh ga tô to, trên cắm những chiếc nến sinh nhật và một lọ cắm hai mươi sáu bông hồng đỏ thắm đang nhè nhẹ dâng hương.

-Anh bảo con đi ngủ lúc nào em về anh sẽ gọi nhưng nó không chịu, nhất định đòi thức để chờ mẹ. Mà em đã ăn uống gì chưa.? Để anh đi hâm nóng lại thức ăn cho em

Những lời anh nói làm lòng tôi lại gọn lên một một chút gọn. Vết gọn này lớn hơn vết gọn lúc tôi ôm con khi nãy nhưng rồi nó cũng lại tan biến ngay.

-Em ăn rồi. Thôi ta thấp nển cho con ăn để cho nó còn đi ngủ
Chúng tôi thấp nển.

-Em ước gì đi

Chồng tôi bảo. Tôi chấp tay, nhắm mắt lại. Bên tai tôi vẳng lên tiếng nhạc của điệu van và tiếng chàng thì thầm “Ôi! Em lộng lẫy biết bao”. Trong tâm tưởng, một câu nói bỗng thốt lên

-Xin cho chàng là một phần của cuộc đời con

Chao ôi! Nếu chồng tôi mà được biết tôi đã ước nguyện gì trước những cây nển do chính tay anh thấp thì anh chắc sẽ đau đớn biết bao. Mãi mãi về sau này tôi luôn luôn tự hỏi “Cùng một buổi tối có hai bữa tiệc sinh nhật sao tôi chỉ nghĩ một bữa tiệc mà không nghĩ đến bữa kia?” Hai bữa tiệc cùng có bánh , cùng có hoa, cùng có ánh nến lung linh mà sao ánh nến của chàng lại lung linh hơn ánh nến của anh? Anh đừng trách em dù rằng em đã có lỗi với anh, với con mà anh hãy tự trách chính mình. Bữa tiệc anh tổ chức cho em có tất cả nhưng lại thiếu đi những lời thì thầm đầy quyến rũ nhưng lại thiếu đi ánh mắt mê đắm đến đại khờ. Mà đàn bà chúng em đâu có cần bánh. Đâu có cần rượu. Ánh mắt mê đắm kia, những lời thì thầm kia đâu rồi anh ơi?

Tôi nhanh chóng tắt nến, cắt bánh cho con ăn rồi lên giường đi ngủ. Lúc lên giường, tay anh thò sang định ôm lấy tôi, tôi lạnh nhạt gạt tay anh ra.

-Em mệt lắm rồi. Anh để cho em yên

Nói xong tôi quay lưng lại anh, kéo chăn trùm kín đầu mơ màng nhớ đến làn môi nồng nàn đến cuồng loạn. Những tiếng thì thầm đứt quãng trong tiếng thở gấp “Thiên thần của anh”. Người tôi căng ra, uốn cong đón nhận niềm khoái cảm đến tột đỉnh.

Tôi nghe thấy anh thở dài nhẹ nhàng, bàn tay thu về, xoay người quay lưng lại phía tôi.

Sáng hôm sau, tôi gặp cái Vân ở cổng công ty. Nó kéo tôi vào một quán cà phê. Vừa ngồi xuống nó đã hỏi ngay

-Sao ! Tối qua tuyệt vời chứ?

-Không phải là tuyệt vời mà phải nói là thiên thần

Tôi cười tươi như hoa bảo nó. Nó nhìn sang xung quanh rồi hạ thấp giọng hỏi nhỏ.

-Sướng chứ?

Tôi đỏ mặt, nhìn ra xung quanh rồi cũng hạ thấp giọng trả lời.

-Ừ ! Sung sướng. Lâu lắm rồi tao mới lại được hưởng điều đó

Nó cười.

-Chuyện ! Tây mà lại. Cái gì mà chẳng hơn. Mà mày còn được hưởng nhiều cái sướng hơn nữa kia. Rồi mày xem

Cái Vân là người đã đưa tôi đến với chàng. Một hôm, nghe tôi than thở về cuộc sống nhàm chán của mình nó đã bảo với tôi

-Sao mày không đi bồ bịch?

-Bồ bịch?

Tôi tròn mắt nhìn nó. Nó cũng tròn mắt nhìn tôi ngạc nhiên như nhìn thấy một người trên sao hỏa rơi xuống rồi nó bật cười thương hại.

-. Bây giờ cái ấy là một, là thời thượng đấy con cóc ạ. Trẻ, đẹp như mày không bồ bịch thì thật phí đời

-Nhờ lão chồng tao lão ấy mà biết thì sao?

-Biết thế nào được. Mà làm ở một công ty của tây thiếu gì lí do để vắng nhà. Mà ăn vụng thì phải biết cách chùi mép chứ. Mà cứ thử một lần cho biết. Thật là tuyệt vời.

Nó ngửa mặt nhìn lên trời mơ màng. Ở công ty này nó là một đứa sống bất tử. Nó có chồng nhưng đã ly hôn chỉ sau một năm chung sống. Từ đấy nó cặp bồ với hết người này đến người khác nhưng không bao giờ nghĩ đến chuyện lấy chồng. Hỏi nó thì nó bảo.

-Chỉ có những con điên mới nghĩ đến chuyện lấy chồng. Được người ta hầu không muốn lại muốn đi hầu người

Tôi thấy sống như nó cũng hay hay. Ít nhất cuộc sống của nó cũng không nhàm chán bởi gia đình như tôi.

-Mày có muốn không.? Để tao thiết kế cho một chàng

Tôi không gật đầu mà cũng không ừ thế nhưng nó vẫn cứ tìm cách đẩy tôi vào vòng tay của chàng.

Mà nó nói đúng thật. Đến chiều thì tôi có quyết định điều lên làm thư kí riêng cho chàng thay cho một cô bé mới làm thư kí cho chàng được hai tháng. Mọi người xúm lại chúc mừng tôi. Cô bé bị tôi thay chân cũng đến chúc mừng. Tôi lúng túng nói với cô bé.

-Chị không hề có ý định chiếm chỗ của em.

Con bé cười tươi tỉnh.

-Ồ không. Em có trách gì chị đâu. Trái lại nữa là khác. Em hài lòng với mức lương hai trăm đô của mình.

Nghe con bé nói thế tôi mới yên lòng. Mãi đến cuối buổi tiệc, lúc chia tay nhau ra về con bé mới bảo tôi

-Cái gì cũng có giá của nó cả chị ạ. Tám trăm đô của chị cũng thế.

Con bé đi rồi, tôi ngẫm nghĩ mãi câu nói của nó mà không thể hiểu được nó

muốn nói gì. .

Tôi cứ như một con thiêu thân lao vào giữa một đám lửa tình rừng rực cháy. Tôi bất chấp tất cả. Tôi đã đổi khác, cuộc sống đơn điệu, tẻ nhạt đều đặn như tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ đã chấm hết. Giờ đây, mỗi một thời khắc đều ẩn chứa một sự bùng nổ. Có đêm mười một rưỡi rồi mà chuông điện thoại nhà tôi vẫn reo và tiếng chàng thăm thì.

-Em có nhớ anh không? Còn anh nhớ em đến không ngủ được đây này. Hay là em đến với anh một lúc đi. Chỉ một lúc thôi em yêu. Nghe cái giọng nài nỉ của chàng là tôi cảm lòng không được, Tôi lại tìm một cái gì đó để đến bên chàng.

Tôi cứ tự bảo mình phải tỉnh táo. Đây chẳng qua chỉ là một cuộc vui cho cuộc đời dờ tẻ nhạt. Dù sao cũng phải giữ lấy gia đình mình nhưng không hiểu sao tôi không thể tỉnh táo được. Tôi cứ như mê đi trước những lời nói ngọt ngào, trước những món quà nhỏ nhỏ, trước những đóa hoa chàng trao tặng. Sau này, khi con thiêu thân tôi đã bị ngọn lửa tình ấy thiêu chết, ngồi nghĩ lại, tôi mới thấy mình thật là mù quáng và ngốc nghếch. Thật ra cái tôi nhận từ chàng, một thỏi son môi, một đóa hoa hồng hay một bộ váy mới có đáng kể gì đâu so với cái tôi sẽ mất đi. Hạnh phúc gia đình. Nhưng anh ơi! Liệu em có còn là đàn bà nữa không nếu như em nghĩ được điều đó giữa một cuộc tình say đắm? Đàn bà chúng em mềm yếu, cả tin, nông nổi, dễ bị cám dỗ nhưng ,anh ơi, đàn ông các anh say mê chúng em vì cái gì ?Chẳng phải vì những đức tính ấy hay sao?Đức chúa trời đã lấy một dẻ xương sườn của người đàn ông các anh để tạo nên người đàn bà chúng em. Sao Người không lấy một mẫu não của người đàn ông để tạo ra người đàn bà? Mà nếu Người làm như thế thật thì liệu các anh còn say mê chúng em nữa hay không? Vậy thì lỗi tại ai hả anh? Tại anh hay tại em? Sao anh không giữ gìn dẻ xương sườn của mình lại để cho một con chó tha đi mất?

Nhưng đây là những suy nghĩ của mãi sau này khi tôi còn lại một mình cô đơn trên cõi đời chứ còn lúc này đây thì tôi luôn nghĩ là mình đã đúng kể cả trước những lời khuyên bảo của bố tôi. Hôm ấy, ông bảo vợ chồng tôi sang ăn cơm nhân một ngày lễ. Sau khi ăn xong, cả nhà ngồi quây quần bên nhau uống nước ông mới hỏi hai vợ chồng tôi.

-Anh chị đi tây, đi tàu nhiều rồi vậy bố muốn hỏi các con một điều “Cái gì là cơ bản tạo nên sự khác nhau giữa nền văn hóa Việt nam và văn hóa phương tây nói chung và văn hóa Mỹ nói riêng?”.

Chồng tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời

-Theo con văn hóa phương tây đề cao sự tự do cá nhân còn văn hóa Việt Nam đề cao gia đình.

Bố tôi nhìn sang tôi

-Còn con?

Tôi tán thành ý kiến của anh.

-Vâng! Con cũng nghĩ như thế.

Bố tôi lắc đầu. Ông từ từ nói

-Các con sai rồi. Đề cao sự tự do cá nhân và đề cao gia đình đây không phải là nguyên nhân tạo ra sự khác biệt của hai nền văn hóa. Thực ra nó chỉ là hệ quả.

-Thế theo bố nó là gì ạ?

Điều ông nói làm tôi há hức. Tôi đang yêu một anh chàng người Mỹ nên tôi cũng muốn biết về nền văn hóa này.

-Nền văn hóa Mỹ là một nền văn hóa của hôm nay hay nói một cách triết học thì là một nền văn hóa hiện sinh. Hãy sống hết mình với hôm nay, hãy tận hưởng tất cả những gì ta có được trong hôm nay. Còn văn hóa Việt là nền văn hóa của ngày mai hay nói khác đi nó là một nền văn hóa vị lai. Hãy sống vì ngày mai tốt đẹp hơn. Đây mới là cốt lõi của sự khác nhau giữa hai

nền văn hóa. Người Mỹ có thể cả đời đi thuê nhà nhưng người Việt thì dứt khoát phải “An cư mới lạc nghiệp”. Trong hôn nhân cũng vậy.—Nói đến đây ông hơi dừng lại nhìn sang tôi. Tôi chợt dạ, cúi đầu nhìn xuống. “Hay là ông biết điều gì rồi chẳng” Tôi tự hỏi—Nền văn hóa hiện sinh cho phép người ta quan hệ xác thịt với bất cứ ai mỗi khi bản năng đòi hỏi mà không cần đến tình yêu. Vì nó coi quan hệ xác thịt đơn thuần chỉ là một sự hưởng thụ còn nền văn hóa vị lai lại coi quan hệ xác thịt là kết quả cuối cùng của một mối quan hệ tình cảm. Chính vì vậy mà trong ca dao ta mới có câu.

Kim đâm vào thịt thì đau

Thịt đâm vào thịt nhớ nhau suốt đời

Tất yếu hiện sinh sẽ đề cao sự tự do cá nhân còn vị lai sẽ đề cao gia đình vì chỉ có gia đình mới là sự đảm bảo cho ngày mai tốt đẹp. Vậy anh thích nền văn hóa nào?

Ông quay sang hỏi chồng tôi nhưng mắt lại nhìn sang tôi, Chồng tôi cười trả lời

-Còn trẻ thì con thích hiện sinh nhưng về già thì con lại thích vị lai.

Bố tôi cũng cười. Ông gật gù.

-Ừ ! Giá mà ta có thể sống được trong cả hai nền văn hóa như thế nhỉ. Thế nào con gái, liệu người ta có thể sống trong cả hai nền văn hóa rất khác biệt như thế được không?—Ông hỏi tôi nhưng không đợi tôi trả lời ông đã từ từ nói tiếp—Không được phải không vì cái ngày mai của văn hóa Việt lại được xây dựng từ hôm nay. Cái câu “Nhân nào quả ấy” là nhằm nói lên điều ấy. Mà càng ngẫm, bố càng thấy các cụ nhà mình thật sâu sắc. Các cụ dùng từ nhân và quả. Từ khi trồng cái hạt xuống đến khi nó nảy mầm, thành cây rồi ra quả là cả một thời gian rất dài. Đến khi ra quả rồi mới biết quả ấy không ăn được thì tất cả đã quá muộn không thể sửa chữa được nữa.—Ông dừng lại, châm một điếu thuốc rít một hơi dài rồi giọng ông bỗng trầm hẳn

xuống nửa như nói chuyện nửa như tâm sự---Chúng ta là người Việt, chúng ta sống trong một cộng đồng người Việt. Bình thường ta không thấy sức mạnh của nền văn hóa đó. Nhưng khi nào ta đi ngược lại với truyền thống văn hóa, ta sẽ thấy nền văn hóa đó có một sức mạnh khủng khiếp. Nó sẽ nghiền nát cuộc đời ta, sẽ làm cho ta không bao giờ được sống thanh thản. Các con phải nhớ lấy điều đó

Tôi cúi mặt không dám nhìn ông. Tôi hiểu bố tôi muốn nói gì. Bố tôi là người tinh tế và sâu sắc. Ông không bao giờ can thiệp một cách thô bạo vào cuộc sống riêng của tôi. Nếu có điều gì vợ chồng tôi không phải thì ông thường đưa ra những lời khuyên bảo theo dạng như buổi nói chuyện này. Thường thì tôi vẫn rất nghe lời ông nhưng lần này không hiểu do ma xui, quỷ khiến thế nào mà tôi lại bỏ ngoài tai những lời ông khuyên bảo và tôi bắt đầu phải trả giá vì điều đó.

Hôm ấy chàng bảo tôi mang một tài liệu xuống cho phòng kế hoạch. Tôi cầm tài liệu đến phòng định gõ cửa thì chợt nghe thấy một ai đó nói

-Con Hà điểm ấy à? Bây giờ ở công ty thì nhất nó rồi

Nghe thấy tên mình, tôi vội vàng dừng lại lắng nghe. Tiếng một ai đó hỏi.

-Sao ông lại gọi nó là điểm?

-Thì không là điểm thì là gì.—Vẫn tiếng người ấy nói—Chỉ khác là nó thì làm điểm với một người còn bọn điểm kia làm điểm với nhiều người nhưng bản chất thì có gì khác đâu

Tôi choáng váng. Tôi vẫn kiêu hãnh bước đi bên cạnh chàng, Thích thú khi được lái xe mở cửa xe cho mình. Tôi cứ nghĩ mọi người đang nhìn theo tôi với một ánh mắt thèm muốn, ngưỡng mộ và còn pha vào đấy một chút ghen tỵ. Hóa ra không phải. Hóa ra họ nhìn tôi với ánh mắt khi nhìn một con điểm. Bây giờ thì tôi mới hiểu câu “Cái gì cũng có giá của nó cả. Tám trăm đô của chị cũng thế” của cô bé mà tôi đã thay chân. Tôi không dám vào

phòng kế hoạch nữa vội bỏ đi và nhờ người khác cầm tài liệu vào hộ.

Tôi cũng lơ mơ nhận thấy mọi người đối với tôi có gì đó khang khác nhưng tôi cũng không để ý lắm. Một lần tôi nói chuyện với cái Vân.

-Tao thấy mọi người đối với tao dạo này thế nào ấy. Họ cứ lãnh lạnh không vui vẻ như hồi xưa.

-Hơi đâu mà để ý đến bọn rồi hơi ấy—Con Vân bảo tôi—Lại chuyện gen ăn, gét ở đấy mà. Cái chân thư kí tổng giám đốc của mày nàng nào mà chả mơ. Mà mày cũng kin đáo một tý. Lộ liễu quá khiến thiên hạ ngứa mắt.

Tôi cũng nghĩ đó là việc gen ăn, gét ở nhưng hóa ra không phải vì đây là lời của cánh đàn ông. Không một ai trong số họ lại mơ tưởng đến chân thư kí tổng giám đốc cả vì nó chỉ dành cho phụ nữ

Đầu óc nặng trịch, tôi trở về nhà. Tôi không thấy con bé chạy ra đón tôi như mọi bận. Vào trong nhà, tôi thấy nó đang chơi đồ hàng với con búp bê nội mà anh đã mua cho nó từ trước. Tôi sán ngay lại chỗ con.

-Sao con không cho em này chơi với.

Vừa nói, tôi vừa để con búp bê mà Jôn đã mua tặng cho nó vào đám đồ hàng. Con bé lập tức ném ngay con búp bê ấy ra ngoài.

-Con gét nó. Nó hư lắm.

Tôi như bị một cái tát. Tôi quay sang bắt đầu xưng cồ với anh.

-Chuyện của người lớn sao anh lại đi nói xấu tôi với con?

Anh nhìn tôi với ánh mắt băng giá. Nhìn ánh mắt ấy tôi biết: mọi việc đã kết thúc.

-Tôi không nói gì với con cả dù chỉ một lời. Còn thái độ của con đối với cô thì cô phải tự hỏi chính mình chứ sao cô lại đi hỏi tôi.

-Anh không nói mà con nó lại biết. Anh là thằng hèn.

-Cô nói gì? Anh gầm lên và thẳng cánh giáng cho tôi một cái tát—Cô bước ngay ra khỏi nhà tôi.

Anh chỉ tay ra cửa. Mặt tôi cũng vênh lên.

-Đi thì đi. Anh tưởng tôi bấu ở đây lăm chấy à. Làm vợ một người như anh thật phí cả nhan sắc

Tôi thấy mạch máu ở cổ anh giật giật. Răng nghiến lại. Hai bàn tay nắm chặt. Tôi vào phòng thu dọn quần áo rồi quay ra bảo con bé

-Con ra đây với mẹ.

Con bé nước mắt chan hòa. Nó ôm chặt lấy chân anh và lắc đầu.

-Không! Con ở nhà với bố

Tôi sững người. Trong tôi bắt đầu có cái gì đó đỏ đỏ. Một cái gì đó vô hình bắt đầu đè xuống trĩu nặng trong lòng. Tôi cúi đầu sách va li bước ra khỏi nhà. Khi đi qua hàng nước chỗ đầu nhà, tôi nghe thấy bà lão bán hàng nước chép miệng nói.

-Rõ khổ. Có thì không biết giữ. Mất thì lại tiếc cho mà xem.

Ra ngoài đường, tôi băn khoăn không biết là nên đến nhà Jôn hay về nhà bố mẹ mình. Tôi gọi điện cho chàng. Nghe tôi kể lại mọi chuyện, chàng bảo.

-Càng tốt. Tạm thời em cứ về ở với bố mẹ em rồi sau ta sẽ tính.

Thấy tôi xách va li trở về, bố tôi không nói gì chỉ thở dài rồi lặng lẽ vào phòng mình đóng cửa lại. còn mẹ tôi bà lo lắng ra mặt, bà đợi cửa phòng bố tôi đóng hẳn lại mới bảo với tôi

-Liệu có sao không hả con. Mẹ lo lắm. Ngộ nhớ....Bà chỉ nói đến đây thì dừng lại—Hay là đến tối mày thử nói chuyện với bố xem sao.

Đến tối, tôi pha hai tách cà phê mang vào phòng bố. Ông đang ngồi đọc sách. Thấy tôi vào, ông bỏ sách xuống, tháo mục kính

-Sao! Bây giờ thì con định tính sao?

-Con sẽ lấy Jôn bố ạ. Anh ấy yêu con mãnh liệt.

Bố tôi trầm ngâm. Ông gõ gõ cái kính vào lòng bàn tay

-Nó yêu con mãnh liệt hay nó chỉ thèm khát con mãnh liệt? Hai cái ấy

khác nhau đẩy con ạ --Câu hỏi của bố làm tôi bỗng giật mình. Quả thật tôi cũng không biết Chàng yêu tôi hay thèm khát tôi nữa. Hay là cả hai? Một nỗi lo lắng bắt đầu nhen lên trong tôi—Vả lại nếu nó yêu con mãnh liệt thật thì con cũng nên nhớ hai người với hai nền văn hóa khác nhau việc chung sống cũng không phải dễ dàng . Nhưng bây giờ đây là phương án tốt nhất Tôi ngần ngừ định hỏi một điều như nghĩ thế nào tôi lại thôi. Bố tôi chăm chú nhìn tôi rồi hỏi.

-Con muốn nói điều gì

-Bố ! Liệu có cách nào cứu vãn được cuộc hôn nhân của con không. ?

Bố tôi thở dài rồi bảo

-Bố nghĩ là rất khó. Người Việt rất bao dung nhưng riêng về việc ấy lại rất khắt khe con ạ. Phụ nữ có thể phạm sai lầm trước khi cưới nhưng sau khi cưới người phụ nữ không được phép phạm sai lầm. Ngạn ngữ có câu” Lấy dĩ về làm vợ chứ không lấy vợ về làm dĩ” là vì vậy.

-Thế nếu Jôn không định cưới con thì sao?

-Thì con đành phải trả giá cho cách sống buông thả của mình thôi

Sau cuộc nói chuyện với bố, tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Đúng là tôi không còn con đường nào khác ngoài cách phải túm chặt lấy chàng. Tôi dành nhiều thời gian cho chàng hơn và đành phải phớt lờ dư luận để tìm cách trói chặt lấy chàng. Nhưng cũng đúng như bố tôi đã nói. Phải giả điếc trước những lời xì xào, Phải giả mù trước những ánh mắt khinh thị, Phải dùng đến thủ đoạn để trói giữ người yêu, cuộc sống của tôi bắt đầu trở nên nặng nề. Chân trời màu hồng của tôi đã trở thành xám ngắt.

Hai tháng sau, tôi nhận được giấy báo của tòa án gửi đến cơ quan . Tôi cầm tờ giấy gọi của tòa lên phòng tổng giám đốc mà lòng trĩu nặng. Vừa vào phòng, Chàng bảo tôi khóa trái cửa lại rồi kéo tôi vào lòng. Mọi khi , những lần như thế này , tôi thường chiều chàng nhưng hôm ấy, trong đầu còn lần

bắn với cái giấy gọi của tòa án, tôi gỡ tay chàng ra.

-Thôi anh . Để lúc khác. Hôm nay em không có hứng.

-Nhưng anh thì lại đang rất hứng.

Vừa nói chàng vừa bế bổng tôi lên, đặt tôi lên chiếc bàn làm việc, tóc vấy tôi lên, kéo khóa quần của mình và cứ thế thúc mạnh. Mắt tôi tối sầm. Tôi có cảm giác như mình đang bị cưỡng hiếp. Xong việc, tôi chạy vào toa lét, nhìn thấy đầu tóc mình rơi bù , vấy áo xộc xệch. Tôi ôm mặt .Một cảm giác cay đắng tràn ngập trong lòng.Câu nói “ Không là điểm thì là gì?”lại vang lên trong đầu. Nhưng tôi làm gì còn con đường nào khác.

Ngày nghỉ nào tôi cũng ở nhà chàng. Tôi hi vọng sự gần gũi của tôi sẽ làm cho chàng cảm thấy tôi là một phần không thể thiếu trong cuộc đời chàng. Chủ nhật ấy chàng có khách. Một người bạn mới từ Mỹ sang làm việc ở Việt nam. Jôn giới thiệu tôi với bạn. Anh ta nhìn tôi với ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Ánh mắt ấy khiến tôi vui thích. Tôi để hai người ngồi lại với nhau, còn tôi sang phòng bếp pha cà phê cho hai người. Lúc ra khỏi phòng tôi nghe thấy bạn chàng bảo

-Bạn gái của mày đấy à? Xinh thế.

Tôi mỉm cười sung sướng. Lúc mang hai tách cà phê lên phòng khách, Qua cửa phòng khép hờ, tôi nghe thấy bạn chàng hỏi giọng háo hức

-Thế gái Việt nam thế nào? Nhiều không? Dễ không?

-Dễ nếu như mày có tiền

-Tao không hỏi bọn gái điểm—Bạn chàng cau kinh—Tao hỏi bọn gái tử tế kia. Còn bọn gái điểm thì ở nước nào mà chả dễ.

-Thì tao cũng đang nói đến bọn con gái tử tế đấy chứ. Nhưng chúng nó cũng chẳng khác bọn điểm là mấy đâu. Nếu mày có tiền, thỉnh thoảng đưa chúng nó đi nhà hàng, mua tặng chúng nó vài thứ đắt tiền thì chúng nó bu lại quanh mày như ruồi ngay. Mà bọn gái Việt nam nhàm chán bỏ mẹ. Chúng

nó chỉ có hai việc. Lên giường và trung diện

-Thì tao cũng chỉ cần nó ở trên giường thôi mà

Hai người hô hố cười với nhau trong phòng. Đột nhiên tôi nghe thấy chàng hỏi

-Mà mày có thích con bé vừa nãy không?Tao nhường cho mày đấy

Hai ly cà phê rơi xuống đất vỡ tan. Tôi bỏ chạy

Hơn một tháng sau chúng tôi ra tòa. Tôi không dám cầu xin anh tha thứ và tôi cũng tự biết tội lỗi của tôi không thể tha thứ nhưng tôi xin anh để cho tôi được nuôi con. Anh suy nghĩ một lúc rồi bảo

-Thôi được. Việc này tôi sẽ để cho con bé quyết định

Hôm ra tòa, chúng tôi nhanh chóng đạt được tất cả những thỏa thuận. Còn việc quyền nuôi con anh để con bé quyết định như đã hứa với tôi. Khi vị chánh án hỏi con bé

-Cháu muốn ở với ai? Với bố hay với mẹ?

Tôi ngồi ở dưới chầm chầm nhìn con bé. Người tôi căng ra. Tay nắm chặt lấy thành ghế chờ đợi. Nó! Chính nó mới là vị quan tòa hôm nay

-Con gét mẹ

Con bé kêu lên rồi chạy lại phía bố. Tôi ôm mặt lắng nghe lời phán quyết của một nền văn hóa

Hà Nội ngày 22—5--2009

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 1 tháng 6 năm 2009

